

Сонце освітлювало червоні дахи
Бліднули і роз'ясовувались несподівані
птахи

Правильним рухом котилися візники
І виблискували розтягально трамвайні
низки

Юрми метушились повні уличних мук
І були такі приязні доторки рук

Галаси розтинались безпрограмно і безпланно
Сріблились в повітрі неживі птахи аеропланно

Місто корчилось в жаданні бетонних поем
І з кондитерських пахло кремом

І розводив руками несиметрично футурист
І з мотоциклів одвалювався свист

Відходить від пристані пляжний катер
Відчиняється електричний театр.

23. VII. 1918. Київ

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії»](#), 1990 .